

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatelky: **Mgr. P. K.**, proti odpůrcům: 1) **Státní volební komise**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, 2) **Ing. Miloš Zeman**, bytem Brdičkova 1917/9, Praha 5, a 3) **Ing. Vratislav Mynář**, bytem Osvětimany 274, okr. Uherské Hradiště, odpůrci 2) a 3) zast. JUDr. Janem Vondráčkem, advokátem se sídlem Zbraslavské nám. 458, Praha 5 – Zbraslav, v řízení o návrhu na neplatnost volby prezidenta republiky,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Navrhovatelka podala návrh na neplatnost volby prezidenta datovaný dnem 4. 2. 2013, který byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen dne 5. 2. 2013. V tomto návrhu uvedla, že došlo k porušení ustanovení zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (zákon o volbě prezidenta republiky), dále jen „zákon o volbě prezidenta“, takovým způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby prezidenta. Konkrétně je přesvědčena, že byla porušena ust. § 35 odst. 2 a 3 zákona o volbě prezidenta, která se týkají volební kampaně. Dále poukázala obecně na porušení práv Karla Schwarzenberga, na porušení jeho osobnostních práv, zejména práva na zachování osobní cti a dobré pověsti a práva na rovný politický boj. Tím v konečném důsledku dle navrhovatelky došlo k porušení práv všech voličů narušením rovné a svobodné soutěže politických sil a také k ohrožení demokratických hodnot, na kterých je Česká republika založena. Ke všem těmto porušením volební kampaně, práv Karla Schwarzenberga, poškozením práv voličů, narušením volné soutěže politických sil a porušení demokratických hodnot dle názoru navrhovatelky došlo ze strany Miloše Zemana, jeho volebního týmu a podporovatelů následujícími kroky: prohlášením na webových stránkách www.zemannahrad.cz, inzerátem v deníku Blesk, výrokem Z. Š. umístěným na jeho profilu na Facebooku, internetovým rozhovorem s Milošem Zemanem ze dne 21. 1. 2013 zveřejněným na www.idnes.cz, rozhovorem s Milošem Zemanem zveřejněným dne

23. 1. 2013 na www.aktualne.cz a výroky v debatách s kandidáty na prezidenta v televizních pořadech. V zájmu přehlednosti tohoto rozhodnutí soud rozvádí jednotlivé námitky v podrobnostech dále.

[2.] Odpůrce 1) se k návrhu vyjádřil v tom smyslu, že jako volební orgán nemá žádné pravomoci k tomu, aby do průběhu volební kampaně kandidátů vstupoval, šetřil, zda nedošlo k porušení zákona, a případně přijímal opatření k zabránění dalšího porušování. Otázka, zda došlo k porušení volební kampaně, je tak ponechána soudu.

[3.] Odpůrci 2) a 3) ve vyjádření uvedli, že považují návrh za nedůvodný, a proto navrhli jeho zamítnutí. V první řadě namítli, že není dán právní základ pro vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky, neboť neexistuje norma, podle níž by soud mohl vyslovit neplatnost volby prezidenta. V § 66 odst. 2 zákona o volbě prezidenta je upravena pouze aktivní legitimace k podání návrhu. Pokud jde o uplatněné důvody návrhu, odpůrci uvedli, že uvedená jednání nelze kvalifikovat jako porušení zákona.

[4.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou v dané volební věci splněny podmínky pro její projednání, a shledal, že návrh obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti (§ 37 odst. 3 s. ř. s.), byl podán ve lhůtě sedmi dnů po vyhlášení celkového výsledku volby prezidenta republiky (§ 66 odst. 1 zákona o volbě prezidenta republiky) oprávněnou osobou (§ 66 zákona o volbě prezidenta a § 90 odst. 5 s. ř. s.) u věcně a místně příslušného soudu (§ 92 s. ř. s. a § 68 zákona o volbě prezidenta).

[5.] Po ověření, že jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí věci, tedy Nejvyšší správní soud přistoupil k meritornímu posouzení návrhu.

[6.] V první řadě Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem odpůrců 2) a 3), podle nichž neexistuje právní základ pro vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky. Odpůrcům lze zčásti přisvědčit v tom, že relevantní právní předpisy, tedy soudní řád správní ani zákon o volbě prezidenta, neobsahují ustanovení, které by přímo stanovilo, že v případě, že soud shledá návrh důvodným, rozhodne o neplatnosti volby prezidenta republiky. § 66 odst. 1 zákona o volbě prezidenta ovšem upravuje soudní řízení o „*návrhu na neplatnost volby prezidenta*“ a definuje okruh osob či skupin osob k němu aktivně legitimovaných. Odstavec 2 téhož ustanovení navíc stanoví, že „*[n]ávrh na neplatnost volby prezidenta může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby prezidenta*“. Nabízí se tedy otázka, z jakého důvodu by zákonodárce dával stanovenému okruhu osob aktivní legitimaci k podání návrhu na vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky, pokud by v pravomoci soudu příslušného k řízení o tomto návrhu (§ 68 zákona o volbě prezidenta) nebylo v případě, že shledá návrh důvodným, právě vyslovit neplatnost volby prezidenta republiky.

[7.] Na § 66 zákona o volbě prezidenta pak navazuje § 90 odst. 5 s. ř. s., v jehož první větě se již přímo uvádí, že za podmínek stanovených zákonem o volbě prezidenta se mohou k tomu legitimované osoby „*domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti volby*“. Pravomoc Nejvyššího správního soudu rozhodnout o neplatnosti volby prezidenta republiky tedy nepochybně vyplývá z § 90 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 66 zákona o volbě prezidenta. Účelem daného řízení je zajistit účinnou ochranu proti takovým případným

nezákonnostem v průběhu volby, které by mohly ovlivnit výsledek volby prezidenta. V případě důvodnosti návrhu bude tedy soudní ochrana zajištěna tak, že soud vysloví neplatnost volby prezidenta republiky nebo její části. O tom svědčí i § 90 odst. 5, věta pátá, s. ř. s., jež stanoví, že „rozhodne-li soud o neplatnosti části volby prezidenta republiky, určí v usnesení, od kterého úkonu se volba prezidenta republiky bude opakovat“. Na uvedená ustanovení dále navazuje i § 59 odst. 2 zákona o volbě prezidenta upravující opakovanou volbu. Podle tohoto ustanovení „[o]pakovaná volba prezidenta nebo opakování části volby prezidenta se koná, shledá-li soud návrh na neplatnost volby prezidenta (§ 66) opodstatněným“. Upravuje-li zákon výslovně postup po vyslovení neplatnosti volby soudem, nelze tvrdit, že soud není oprávněn o neplatnosti volby rozhodnout.

[8.] Opačný výklad zastávaný odpůrci 2) a 3) neodpovídá doslovnému znění citovaných ustanovení ani úmyslu zákonodárce, o němž svědčí rovněž důvodová zpráva k zákonu o volbě prezidenta: „Soud může posoudit, že volební proces neproběhl v souladu se zákonem a je třeba opakovat celou volbu prezidenta znovu (tím umožnit vstoupit do volebního procesu např. i novým kandidátům), anebo že není třeba opakovat znovu celé volby, ale pouze jejich část, a to od úkonu, kde nastalo pochybení.“ (Důvodová zpráva je dostupná na www.psp.cz.)

[9.] Nejvyšší správní soud při vlastním přezkumu návrhu vyšel z ust. § 66 odst. 2 zákona o volbě prezidenta a konstatuje, že mezi podmínky nutné k tomu, aby mohl vyhovět návrhu na neplatnost volby prezidenta republiky, patří (1) nezákonnost; (2) vztah mezi touto nezákonností a výsledkem volby prezidenta; (3) zásadní intenzita této nezákonnosti, která musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k takovému jednání nedošlo, nebyl by kandidát zřejmě vůbec zvolen (srov. k tomu přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2004, č. j. Vol 6/2004-12, publikované pod č. 354/2004 Sb. NSS, dostupné z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu). Rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak a byl by zvolen jiný kandidát (nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04, publikovaný jako N 17/36 SbNU 185 a také jako č. 140/2005 Sb., kauza senátora Nádvorníka).

[10.] Argumentace uplatněná navrhovatelkou se ve svém základu dotýká způsobu, jakým byla vedena předvolební kampaň. Navrhovatelka upozorňuje na neetičnost volební kampaně, na její xenofobii, vyjmenovává celou řadu nepravdivých informací, které v průběhu kampaně Miloš Zeman vyslovil, případně s těmito nepravdami přišel někdo z jeho týmu. Argumentuje přitom jak jednotlivými tvrzeními, která v průběhu kampaně zazněla ve vztahu k protikandidátovi Karlu Schwarzenbergovi, tak také jejich kumulací a celkovým vyzněním pro voliče. K uvedenému vedení volební kampaně ze strany Miloše Zemana pak stěžovatelka upíná veškerá namítaná porušení zákona a práv Karla Schwarzenberga a všech voličů, která se měla odehrát v jednotlivých krocích zmíněných v bodu [1.] tohoto usnesení.

[11.] K tomu je třeba nejprve uvést, že zákon o volbě prezidenta v § 35 odst. 1 definuje volební kampaň jako jakoukoli propagaci kandidáta na funkci prezidenta republiky a volební agitaci v jeho prospěch, zejména veřejné oznámení určené na jeho podporu nebo

sloužící v jeho prospěch, včetně jakékoli doprovodné akce, za které se poskytne nebo obvykle poskytuje úplata, pokud k takové propagaci nebo volební agitaci došlo nejdříve v den vyhlášení volby prezidenta ve Sbírce zákonů, anebo i před tímto dnem, jestliže taková propagace nebo agitace trvá i ke dni vyhlášení volby prezidenta ve Sbírce zákonů. Za volební kampaň se považuje i sdělení v neprospěch jiného kandidáta na funkci prezidenta republiky. Podle § 35 odst. 2 volební kampaň musí probíhat čestně a poctivě, zejména nesmí být o kandidátech zveřejňovány nepravdivé údaje.

[12.] Zákon neobsahuje výklad užitých pojmů „čestně a poctivě“ a soud toto ustanovení aplikující musí vycházet nejen z toho, jak jsou tyto pojmy chápány v běžném životě, ale současně musí i přihlížet k charakteru volební kampaně. Ta má jistě svá specifika vyplývající z vyostřeného střetu mezi jejími aktéry, kteří se jednak snaží získat podporu pro svůj volební program, jednak podlomit důvěru k volebnímu soupeři. Volební střet je fakticky nejen soutěží volebních programů a kandidátů v pozitivním smyslu (tedy vyzvednutím kladů vlastního programu a kandidujících osobností), ale i v negativním smyslu (poukazováním na zápory ostatních volebních programů i osob protikandidátů). Předmětné pojmy v prostředí voleb nelze ztotožňovat s dobrými mravy, tak jak jsou chápány občanským zákoníkem, ani je nelze posuzovat z hlediska soukromého práva a obecné morálky. Nedostatek etiky ve volební kampani ještě nečiní takové jednání protizákonným (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2006, čj. Vol 45/2006-17, publikované pod č. 963/2006 Sb. NSS).

[13.] Jsou to voliči, kterým v první řadě přísluší hodnotit volební kampaň jednotlivých kandidátů a chování těchto kandidátů během ní. Voličům přísluší vyhodnotit volební kampaň v celé její šíři i v jejích jednotlivostech. To se týká též morálních aspektů vedení kampaně, hodnocení toho, zda jednotlivé výroky pronesené kandidáty nejsou zavádějící, zda se kandidát neuchýlil k příliš konfrontačnímu stylu atd. Za podstatné zdejší soud považuje, aby měli kandidáti v kampani možnost, pokud tak uznají za vhodné, se vyjádřit ke krokům, i těm kontroverzním, svého protikandidáta a tím umožnit voličům, aby si sami o kandidátech udělali vlastní představu. Je pak na voličích, aby výsledek tohoto svého hodnocení promítli do rozhodnutí, jak naložit se svým hlasem. Úkolem soudu nemůže být neohraňované hodnocení volební kampaně z hledisek etiky, vhodnosti, přesvědčivosti či vkusu. Role soudu působícího ve volebním soudnictví je v daném ohledu podpůrná a nastupuje až v tom krajním případě, kdy by se volební kampaň vymanila zákonem nastaveným pravidlům pro její provádění, že by se nedalo mluvit o čestném a poctivém politickém boji. Platí přitom, že ne každé jednání v rámci volební kampaně, které může být některými voliči vnímáno jako neetické, nevhodné či nevkusné, zároveň okamžitě přesahuje rámec poctivě a čestně vedené volební kampaně, jak ji pojímá zákon o volbě prezidenta republiky, a stává se protiprávním. Je totiž nutno akceptovat, že ve volebním klání je možné počítat i s poměrně ostrými souboji jednotlivých kandidátů.

[14.] Tímto pohledem hodnotil Nejvyšší správní soud navrhovatelčiny námitky, v nichž poukazovala na aspekty kampaně Miloše Zemana, které se dotýkaly tzv. Benešových dekretů, sudetských Němců a vystupování Miloše Zemana v televizních a rozhlasových pořadech. Navrhovatelka vyjádřila svůj názor, že mnohé výroky ve volební kampani považuje za zkreslené a ze svého pohledu za neetické. S tímto jejím názorem může řada voličů souhlasit, nicméně jejich hodnocení přísluší právě voličům. Smyslem

řízení o neplatnosti voleb není, aby zdejší soud dopodrobna hodnotil kvalitu volební kampaně, dále zda jeden kandidát byl druhým citován přesně, či zda došlo ke zkreslení jeho slov a názorů. Karel Schwarzenberg měl prostor, aby se veřejně vymezil vůči výroky v předvolební kampani na jeho adresu, voliči měli možnost takové výroky zhodnotit a porovnat s informacemi z různých zdrojů. Jejich hodnocení tak bylo v daném ohledu na kritickém posouzení voličů. Navrhovatelka v návrhu s odvoláním na průzkum společnosti MEDIAN, s. r. o., uvedla tvrzení, že k odlivu voličů Karla Schwarzenberga došlo též z důvodu diskuse o tzv. Benešových dekrettech. I pokud by tomu tak skutečně bylo, bylo by nutno tento jev přisuzovat rozhodnutí voličů v návaznosti na kampaň jednotlivých kandidátů, kteří mohli, a to i v reakci jeden na druhého, předestřít své názory a vymezit se proti tvrzením protistrany.

[15.] Poněkud odlišná je situace v souvislosti s inzerátem v deníku Blesk, na který navrhovatelka taktéž upozornila. Soud konstatuje, že v případě inzerátu v deníku Blesk byl závažným způsobem porušen zákon o volbě prezidenta republiky. Celostránkový inzerát v deníku Blesk vyšel v první den druhého kola volby prezidenta republiky (Blesk, 25. 1. 2013, s. 9). Jeho zadavatel nebyl uveden, inzerát byl uveřejněn anonymně. Teprve následně vyšlo najevo, že zadavatelem inzerátu byl pražský advokát Vladimír Zavadil, bývalý důstojník komunistické Státní bezpečnosti (http://www.lidovky.cz/lzivy-inzerat-proti-schwarzenbergovi-zadal-byvaly-dustojnik-stb-1ce-/zpravy-domov.aspx?c=A130125_182818_ln_domov_mev; <http://www.ustrcr.cz/data/pdf/karty/sprava2-1989/zavadil-vladimir.pdf>). Tento inzerát, celkově velmi negativní ve vztahu ke kandidátovi Karlu Schwarzenbergovi, obsahuje některé spekulace (o záměrech kandidáta Karla Schwarzenberga vracet majetek potomkům válečných zločinců) a přinejmenším jedno nepravdivé tvrzení, a to informaci o poděkování kandidáta Karla Schwarzenberga B. P. za jeho podporu (k nepravdivosti tohoto tvrzení srov. vysvětlení Miloše Zemana v prezidentské debatě na ČT 1 dne 24. 1. 2013 a následné dementi Britských listů z téhož dne, viz <http://www.blisty.cz/art/67152.html>). Tímto inzerátem byl porušen zákaz uvádět o kandidátech nepravdivé údaje podle § 35 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky a dále porušen § 35 odst. 3, podle něhož *[p]ropagace nebo volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií musí obsahovat informaci o jejich zadavateli a zpracovateli; to platí obdobně i pro sdělení v neprospěch kteréhokoli kandidáta na funkci prezidenta republiky*. Zákon o volbě prezidenta republiky v § 35 odst. 1 definuje volební kampaň jako jakoukoli propagaci kandidáta na funkci prezidenta republiky a volební agitaci v jeho prospěch. Za volební kampaň se považuje i sdělení v neprospěch jiného kandidáta na funkci prezidenta republiky.

[16.] Nezákonný inzerát měl bezesporu racionální vztah ke zvolení kandidáta, jehož zvolení je napadeno. Soud má nicméně za to, že ve věci není dána třetí podmínka pro závěr o neplatnosti volby prezidenta republiky, totiž existence takové zásadní intenzity nezákonnosti, která je ve vztahu příčinné souvislosti k výsledku volby. Lze jen připomenout (srov. bod [9.] shora), že nezákonnost musí dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k ní vůbec nedošlo, nebyl by kandidát zřejmě vůbec zvolen. Intenzita porušení volebního práva ve vztahu k inzerátu v deníku Blesk je bezesporu mimořádně velká. Deník Blesk je nejčtenějším českým deníkem, jeho náklad se pohybuje kolem 300.000 kusů, každodenně zasahuje výrazně více než jeden milión čtenářů (<http://www.mediaguru.cz/2012/08/prodane-naklady-deniku/>). Inzerát vyšel v první den

voleb, kandidát Karel Schwarzenberg, v jehož neprospěch inzerát směřoval, tak neměl reálnou šanci na nepravdivé tvrzení a spekulace tam uvedené reagovat. Zadavatelem inzerátu byl bývalý důstojník komunistické Státní bezpečnosti, což byla klíčová represivní složka zločinného komunistického režimu (srov. zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu). Spojení zadavatele inzerátu s týmem zvoleného kandidáta Miloše Zemana však nebylo v tomto řízení prokázáno. Současně výsledek voleb ve prospěch kandidáta Miloše Zemana je tak výrazný, bezmála 500.000 hlasů (srov. oficiální výsledek voleb vyhlášený pod č. 25/2013 Sb.), že lze dospět k závěru, že samotný inzerát, byť porušující dokonce dvě zákonné normy (§ 35 odst. 2 a odst. 3 zákona o volbě prezidenta republiky), nebyl s to takto výrazný výsledek založit. Jinými slovy, přes vysokou intenzitu protizákonnosti nebyl inzerát s to změnit volební výsledky.

[17.] Soud se v tomto shoduje s názorem Ústavního soudu, podle něhož za porušení pravidel volebního procesu by měl být v první řadě sankcionován ten, kdo takovéto porušení způsobil. Právní řád na takovéto případy pamatuje, ať již jde o odpovědnost občanskoprávní, veřejnoprávní (přestupky, správní delikty atd.) či trestní. Hrozba zrušení výsledku voleb jako jedině možný důsledek je v takovém případě v rozporu s ústavním principem přiměřenosti zásahu veřejné moci (takto nález sp. zn. Pl. ÚS 73/04, citovaný v bodě [9.] shora).

[18.] Co se týče nepravdivého výroku týmu Miloše Zemana o obrazech s nacistickou tematikou v sídle manželky Karla Schwarzenberga, intenzita tohoto porušení nebyla vysoká. Karel Schwarzenberg a jeho tým měli možnost tento nepravdivý výrok přesvědčivě vyvrátit. Ostatně Miloš Zeman pochybení uznal a svému protikandidátovi se omluvil. Navrhovatelka se dále vyjádřila též ke způsobu, jakým byla omluva učiněna. Uvedla, že samotné manželce Karla Schwarzenberga se Miloš Zeman neomluvil a že omluva byla učiněna vždy na výzvu protikandidáta či moderátora. Co se týče formy uvedené omluvy, je opět na voličích, nikoli soudu, aby posoudili adekvátnost formy, kterou byla učiněna.

[19.] Navrhovatelka se ve svém návrhu a také jeho doplnění ze dne 7. 2. 2013 dotkla otázky diskvalifikace kandidáta, který se dopustí závažného volebního deliktu. Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že sankci v podobě vyřazení z volební soutěže pro kandidáta, který vážným způsobem poruší pravidla vedení volební kampaně, české právo nezná. Ze strany zdejšího soudu tak nemá význam hodnotit, zda by jednání některého z kandidátů v předvolební kampani nemělo vést k jeho vyloučení z volby prezidenta republiky. Státní moc totiž lze v České republice uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky; čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), vyloučení kandidáta z volby pro porušení pravidel volební kampaně tak za současné legislativní úpravy není možné.

[20.] Odkazovala-li navrhovatelka na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 7. 2011 ve věci Orujov proti Ázerbájdžánu, č. stížnosti 4508/06, je nutno uvést, že Evropský soud pro lidská práva v uvedeném rozsudku připustil (bod 46.), že skutečnost, že se kandidát dopustil nezákonnosti při volební kampani, může být důvodem pro jeho vyloučení z voleb, musí být ale zajištěny dostatečné záruky proti svévoli, nedůvodným

nařčením a rozhodnutí o vyloučení musí být založena na dostatečných důkazech. Jak také vyplývá z tohoto rozsudku (body 27. a 28.), ázerbájdžánské právo umožňovalo zrušit registraci kandidáta, který se dopustil zakázaného jednání během volební kampaně. To je zásadní rozdíl oproti současné právní úpravě v České republice. Ani navrhovatelčin odkaz na nález sp. zn. Pl. ÚS 73/04, citovaný v bodě [9.] shora, není případný v souvislosti s diskvalifikací kandidáta. Byť se zde Ústavní soud vyjadřoval k diskvalifikaci kandidáta, který se dopustil závažného volebního deliktu, šlo o hodnocení *de lege ferenda*, tj. úvahy o možné budoucí právní úpravě. Zcela jistě nelze uvedený nález vnímat tak, že by bez náležité právní regulace umožňoval diskvalifikovat kandidáta z volby na základě porušení zákonné regulace volební kampaně.

[21.] Navrhovatelka ve druhém doplnění svého návrhu ze dne 11. 2. 2013 uvedla, že porušení pravidel volební kampaně, na která poukázala ve svém původním návrhu, nabyla takové intenzity, že by to mohlo nasvědčovat spáchání trestného činu, a to zejména trestného činu pomluvy dle § 184 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud nespatřuje důvod, proč by měl namítaná jednání hodnotit z toho pohledu, zda naplňují skutkovou podstatu některého z trestných činů. K takovému posouzení jsou povolány orgány činné v trestním řízení, jak to i sama navrhovatelka připouští. Pro nynější věc má význam posouzení namítaných jednání ve vztahu ke kritériím uvedeným v bodě [9.] tohoto usnesení, což také zdejší soud učinil; nedospěl přitom k závěru, že by vedla k závěru o důvodnosti návrhu.

[22.] Po vyhodnocení všech navrhovatelkou předestřených námitek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o jejich nedůvodnosti. Návrh na neplatnost volby prezidenta republiky proto zamítl.

[23.] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 93 odst. 4 s. ř. s., dle kterého nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků. Soud rozhodl bez jednání (§ 90 odst. 5, věta čtvrtá, s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu